

HELENA

Fas vint anys, Helena.
Véns d'on no recordes,
mires endavant,
i vols fer una sola
neta transparència
dels milers de vidres
(l'un darrere l'altre)
que són dies teus
per on miraràs
com se t'obre el temps.
Tan fina, la corba
del corb que s'allunya
i biaixa el cel,
i decanta els arbres
fent un ordre nou
del camp i la tarda!
Talla tu com ell
blau i temps i món,
seguint-lo de vista
per moles anys. Helena,
noia gola-llarga,
tu que rius enlaire
i sempre et decantes
un poc, a la dreta,
a l'esquena, i ara
(tens vint anys) disposes
per al teu balanç
les ratlles del món
amb tot el que és vell
(com és ara jo).

Ferrater, Gabriel. "Helena"